

Осмият е от седемте – номер две

Царствата в библейските пророчества

Jeff Pippenger

2023-09-15

В предишната статия установихме, че милеритите не можеха да виждат Рим като нещо повече от езическия и папския Рим, макар че разглеждаха различията между тези две сили. За милеритите различията между езическия и папския Рим не ги доведоха до това да разпознаят, че папският Рим е петото царство, което следва четвъртото царство на езическия Рим. След разочарованието през 1844 г. сестра Уайт определи трите сили от Откровение 12 и 13 като змея в 12 глава, след това папството като звяра, който излезе от морето в 13 глава, а след него и Съединените щати като звяра, който излезе от земята. След като бе положена основата, Господ откри светлината върху трикратния съюз на змея, звяра и лъжепророка, който в 16 глава на Откровение довежда света до Армагедон.

Линията на пророчеството, в която се намират тези символи, започва с Откровение 12 — с змея, който се стремеше да погуби Христос при Неговото раждане. За змея се казва, че е Сатана (Откровение 12:9); именно той подбуди Ирод да умъртви Спасителя. Но главното оръдие на Сатана във воденето на война против Христос и Неговия народ през първите векове на християнската ера беше Римската империя, в която езичеството беше господстващата религия. Така, макар че змеят, в първичен смисъл, представлява Сатана, той е, във вторичен смисъл, символ на езическия Рим.

„В 13-та глава (стихове 1–10) е описан друг звяра, „подобен на леопард“, на когото змейът даде „силата си, престола си и голяма власт“. Този символ, както са вярвали повечето протестанти, представлява папството, което наследи силата, престола и властта, някога държани от древната Римска империя. За леопардоподобния звяра е заявено: „И даде му се уста, която говореше надменни думи и богохулства.... И отвори устата си за богохулство против Бога, за да похули Неговото име и Неговата скиния, и онези, които живеят на небето. И даде му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе, език и народ.“ Това пророчество, което е почти тъждествено с описанието на малкия рог от Даниил 7, безспорно сочи към папството.

„И му бе дадено да действа четиридесет и два месеца.“ И, казва пророкът, „видях една от главите му като смъртно ранена.“ И още: „Който води в плен, в плен ще отиде; който убива с меч, трябва с меч да бъде убит.“ Четиридесетте и двата месеца са същото като „време, времена и половина време“, три години и половина, или 1260 дни, от Даниил 7 — времето, през което папската власт трябваше да потиска Божия народ. Този период, както е посочено в предходните глави, започна с върховенството на папството през 538 г. сл. Хр. и завърши през 1798 г. Тогава папата бе пленен от френската армия, папската власт получи смъртоносна рана и предсказанието се изпълни: „Който води в плен, в плен ще отиде.“

„В този момент се въвежда друг символ. Пророкът казва: „Видях друг звяр, който излизаше от земята; и имаше два рога, подобни на агнешки.“ Стих 11. Както външният вид на този звяр, така и начинът на неговото въздигане показват, че народът, който той представлява, е различен от онези, представени чрез предходните символи. Великите царства, които са владели света, бяха представени на пророк Даниил като хищни зверове, въздигащи се, когато „четирите небесни ветрове се бореха върху голямото море“. Даниил 7:2. В Откровение 17 ангел обясни, че водите представляват „люде и множества, и народи, и езици“. Откровение 17:15. Ветровете са символ на борба. Четирите небесни ветрове, които се борят върху голямото море, представят страшните сцени на завоевание и революция, чрез които царствата са достигнали до власт.“

„Но звярът с агнешките рога бе видян „да излиза от земята“. Вместо да поваля други сили, за да се утвърди, народът, представен по този начин, трябва да възникне на територия, която преди това не е била заета, и да израсне постепенно и мирно. Следователно той не би могъл да възникне сред многолюдните и борещи се народности на Стария свят — онова бурно море от „племена и множества, и народи, и езици“. Той трябва да бъде потърсен в Западния континент.“

„Кой народ от Новия свят през 1798 г. се издигаше към могъщество, давайки обещание за сила и величие и привличайки вниманието на света? Приложението на символа не допуска никакво съмнение. Един народ, и само един, отговаря на определенията на това пророчество; то недвусмислено посочва Съединените американски щати. Отново и отново мисълта, почти точните думи на свещения писател, несъзнателно са били употребявани от оратора и историка при описването на възхода и развитието на този народ. Звярът бе видян „да излиза от земята“; и според преводачите думата, тук предадена като „да излиза“, буквално означава „да расте или да пониква като растение“. И, както видяхме, народът трябва да възникне на територия, която преди това не е била заселена. Един виден писател, описвайки възхода на Съединените щати, говори за „тайната на нейното появяване от пустотата“ и казва: „Като безмълвно семе израснахме в империя.“ — G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, page 462. Едно европейско списание през 1850 г. говори за Съединените щати като за чудна империя, която „се появяваше“ и „сред безмълвието на земята всекидневно прибавяше към своята мощ и гордост“. — *The Dublin Nation*. Едуард Евърет, в реч за поклонниците — основатели на този народ, каза: „Търсеха ли те усамотено място, незастрашаващо поради своята незабележимост и сигурно поради своята отдалеченост, където малката църква в Лайден би могла да се радва на свободата на съвестта? Ето могъщите области, над които в мирно завоевание ... те развяха знамената на кръста!“ — Реч, произнесена в Плимут, Масачузетс, 22 декември 1824 г., стр. 11.

„И имаше два рога, подобни на агнешки.“ Агнешките рога означават младост, невинност и кротост, като напълно уместно представят характера на Съединените щати, когато те са показани на пророка като „излизащи“ през 1798 година. Сред християнските изгнаници, които най-напред избягаха в Америка и потърсиха убежище от царското потисничество и свещеническата нетърпимост, имаше мнозина, които решиха да установят управление върху широката основа на гражданската и религиозната свобода.

Техните възгледи намериха израз в Декларацията за независимост, която излага великата истина, че „всички хора са създадени равни“ и надарени с неотменимото право на „живот, свобода и стремеж към щастие“. А Конституцията гарантира на народа правото на самоуправление, като постановява избрани чрез народния вот представители да издават и прилагат законите. Беше дарувана и свобода на религиозната вяра, като на всеки човек се позволяваше да се покланя на Бога според повелите на своята съвест. Републиканизмът и протестантството станаха основните принципи на нацията. Тези принципи са тайната на нейната сила и благоденствие. Потиснатите и унизените из цялото християнство са се обръщали към тази земя с интерес и надежда. Милиони са потърсили нейните брегове и Съединените щати са се издигнали до място сред най-могъщите народи на земята.

„Но звярът с агнешките рога „говореше като змей. И упражнява цялата власт на първия звяр пред него и принуждава земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана беше изцелена; ... като казва на живеещите по земята да направят образ на звяра, който имаше рана от меч и оживя.“ Откровение 13:11–14.“
Великата борба, 438–441.

Този пасаж посочва, че дванадесета и тринадесета глава разкриват змея, звяра и лъжепророка — трите сили в Откровение шестнадесета, които водят света към Армагедон. Всяка от тези три сили има свои собствени специални глави, които обхващат една и съща пророческа история. Последните шест стиха на Даниил единадесета започват с думите: „И в края на времето“, което беше през 1798 година. След това тези шест стиха посочват заключителните действия на папството, докато в първия стих на Даниил дванадесета Михаил се надига, времето на човешкото изпитание приключва и настъпват седемте последни язви. В четиридесет и четвъртия стих на единадесета глава вестта за този час, която разгневява папството и поставя начало на кръвопролитие, което настъпва непосредствено преди приключването на изпитателното време, е представена като „вести от изток и от север“.

Вестта от изток и от север представлява последната предупредителна вест, защото тя се прогласява непосредствено преди Михаил да се издигне. Това е вестта на третия ангел, която се прогласява по време на изливането на Светия Дух. Даниил представи вестта като двойка. Вестта от „север“, която разгневява папството, е вестта, която определя „северния цар“ като папската власт, а вестта от „изток“ е вестта за източните синове, което е ислямът. Разбира се, тя има и други важни значения, но изток е символ на исляма, а антихристът е фалшификатът на истинския Северен цар. Вестта на третия ангел, която предупреждава против приемането на белега на северния цар (белега на звяра), също предупреждава, че ислямът ще нанесе удар в момента, когато чашата на беззаконието се препълни за Съединените щати, а Съединените щати препълват чашата на своето беззаконие при неделния закон.

Откровение, тринадесета глава, започвайки от единадесети стих и нататък, представя същата тази пророческа история и също започва при времето на края през 1798 година.

„Кой народ от Новия свят през 1798 година се издигаше към власт, давайки обещание за сила и величие и привличайки вниманието на света? Приложението на символа не допуска никакво съмнение. Един народ, и само един, отговаря на определенията на това пророчество; то безпогрешно посочва към Съединените американски щати.“ Великата борба, 440.

Същата пророческа история е разгледана в Откровение 13:11–18, както е разгледана в Даниил 11:40–45. Както и при стиховете в Даниил, разказът за ролята на Съединените щати завършва с края на благодатното време, когато Съединените щати принуждават света да приеме белега на звяра. Тогава, както и в Даниил 11, в глава 14 е представена вестта за часа. Това е една и съща структура и в двата пасажа, с изключение на това, че стиховете в Даниил описват папските действия, а Откровение 13 определя ролята на Съединените щати. С тези две линии откриваме, че глава 17 на Откровение обхваща същата история, но подчертава ролята на змея, представен като десет царе, които са Обединените нации. Трите разгледани глави, ред по ред, определят ролята на змея, звяра и лъжепророка, които в глава 16 водят света към Армагедон, затова е от значение, че Йоан ни уведомява, че когато започва глава 17, един от ангелите, които бяха излели седемте последни язви, идва, за да каже на Йоан за съда над римската блудница.

И дойде един от седемте ангели, които държаха седемте чаши, и проговори с мене, като каза: Дойди тук; ще ти покажа съда над голямата блудница, която седи над много води; с която земните царе блудстваха, и жителите на земята се опиха от виното на нейното блудство. Откровение 17:1, 2.

При милеритите ставаше дума за езическия Рим и папския Рим, но в края става дума за тройния съюз. Както при нейното отъждествяване на тези три сили в дванадесета и тринадесета глава, така тя ясно отъждествява жената от седемнадесета глава с папството.

„Жената [Вавилон] от Откровение 17 е описана като „облечена в багреница и червена дреха, украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери, държейки в ръката си златна чаша, пълна с мерзости и нечистота: ... и на челото ѝ имаше написано име: „Тайна, великият Вавилон, майка на блудниците.“ Пророкът казва: „Видях жената пияна от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите мъченици.“ По-нататък за Вавилон се заявява, че е „онзи велик град, който царува над земните царе.“ Откровение 17:4–6, 18. Силата, която в продължение на толкова много векове поддържаше деспотично господство над монарсите на християнския свят, е Рим.“ Великата борба, 382.

И тъй, кога започва пророческата история, представена в седемнадесета глава?

И така, той ме отнесе в духа в пустинята; и видях жена, седнала върху звяръ с ален цвят, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога. А жената беше облечена в багреница и алено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери, като държеше в ръката си златна чаша, пълна с мерзости и нечистотата на нейното блудство. И на челото ѝ беше написано име: ТАЙНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИ, МАЙКАТА НА БЛУДНИЦИТЕ И НА МЕРЗОСТИТЕ НА ЗЕМЯТА. И видях жената пияна от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите мъченици; и когато я видях, почудих се с голямо

удивление. Откровение 17:3–6.

За да види жената, Йоан е пророчески отнесен в пустинята, която самият Йоан вече е отъждествил с двамата свидетели като хиляда двеста и шестдесетте години на папското управление в дванадесета глава.

И жената побягна в пустинята, където има място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни.... А на жената бяха дадени двете крила на големия орел, за да отлети в пустинята, на своето място, където се храни за време, времена и половина време, далеч от лицето на змията. Откровение 12:6, 14.

Йоан бе пророчески пренесен във времеви период на пустинята, но от трети стих нататък се уточнява точно в коя част от хилядата двеста и шестдесетте години бе отведен Йоан, защото жената вече се бе опила от кръвта на гонението и вече беше „майка на блудниците“. Йоан бе отведен към края на периода на пустинята, защото жената вече бе пила от кръвта на гонението и протестантските църкви вече се връщаха в нейното лоно и ставаха нейни дъщери, понеже в онзи период от време тя бе определена като „майка на блудниците“. Тя вече имаше дъщери. Свидетелството на Йоан в седемнадесета глава започва през 1798 г., както и същата пророческа история, която представяше звяра в Данаил единадесета глава и лъжепророка в Откровение тринадесета глава.

Както и при другите две линии, когато седемнадесета глава завършва, осемнадесета глава след това посочва вестта на часа. Три пророчески линии — по една за всеки елемент от тройния съюз. Всички те са представени върху една и съща историческа структура, започваща през 1798 година и продължаваща до приключването на изпитателното време, и трите подчертават последната предупредителна вест.

„Таблиците на Авакум“ разглежда предмета на Откровение 17 в много по-големи подробности, затова сега ще премина към загадката, представена в главата, която излага осем царства на библейското пророчество.

И тук е умът, който има мъдрост. Седемте глави са седем планини, на които седи жената. И са седем царе: пет паднаха, и единият е, а другият още не е дошъл; и когато дойде, трябва да остане за кратко време. А звярът, който беше и го няма, той е и осмият, и е от седемте, и отива в погибел. Откровение 17:9–11.

Даниил каза на Навуходоносор: „Ти си тази златна глава.“

И където и да живеят човешките чедра, полските зверове и небесните птици Той е предал в ръката ти и те е поставил за владетел над всички тях. Ти си тази златна глава. Данаил 2:38.

Даниил също каза на Навуходоносор: „Ти, царю, си цар на царете.“

Ти, царю, си цар на царете; защото небесният Бог ти е дал царство, сила, могъщество и слава. Даниил 2:37.

Навуходоносор беше „главата“, и той беше цар, и беше цар на царете, защото представляваше първото от царствата, представени в образа. Навуходоносор беше царят, представен чрез златото, а други царства и царе щяха да бъдат представени чрез другите метали в образа, но Навуходоносор беше пръв и следователно царят на царете. Друго ниво, което няма да разглеждаме сега, е, че вавилонското царство представлява царството, което се стреми да подражава на Христос, Който е истинският Цар на царете.

В началото на свидетелството на Исаия относно пророчествата за две хиляди петстотин и двадесетте години („седемте времена“ от Левит 26) Исаия определя царете като глави.

Защото главата на Сирия е Дамаск, и главата на Дамаск е Рецин; и след шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, тъй че да не бъде вече народ. И главата на Ефрем е Самария, и главата на Самария е Ремалиевият син. Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите. Исаия 7:7, 8.

Исаия само излага отправната точка за двата периода от по две хиляди петстотин и двадесет години срещу северното царство Самария и южното царство Юда, и като прави това, включва две свидетелства, че столичният град на един народ е неговата глава, и че царят е главата на столичния град. „Глава“ е цар и царство. В Откровението същата пророческа линия е подхваната, както и в Даниил.

Следователно, когато Йоан е отведен в 1798 година и му е представена загатката, която посочва, че има седем „глави“, той установява, че това са седем царства. След това му се казва, че пет от главите, или царствата, са паднали. През 1798 година петото царство от библейското пророчество току-що бе паднало, когато получи смъртоносна рана, която впоследствие щеше да бъде изцелена.

Йоан, който стои в историята на времето на края през 1798 г., също така получава вест, че една от главите „е“. Шестото царство на библейското пророчество започва през 1798 г.; следователно, когато Йоан пророчески бе пренесен в 1798 г., царството, което тогава „е“, са Съединените щати, и по-нататък му бе съобщено, че седмото царство все още е бъдещо спрямо 1798 г., защото още не бе дошло. Седмото царство, което все още е бъдещо спрямо 1798 г., са Обединените нации, които са представени от десет царе и са предметът на Откровение 17. Но има и осмо, което е от седемте. Рим винаги се явява осми и е от седемте.

Има много какво да се каже относно съдържанието на седемнадесета глава, но ние просто установяваме осемте царства на библейското пророчество, представени в седемнадесета глава, за да видим как милеритското разбиране за четирите царства се съгласува с осемте царства от Откровение, седемнадесета глава.

Ще разгледаме това в следващата статия.